

tuation kan blive skadet af en af disse grunde. Endvidere anføres det, at rammeafgørelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

I præambelbetragtning nr. 13 anføres det, at personer ikke må overføres, udsendes eller udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

3.2. Betingelser for udlevering til EU-medlemsstater

Efter rammeafgørelsens artikel 1 forpligter medlemsstaterne sig til på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med reglerne i rammeafgørelsen at gennemføre en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Det fremgår imidlertid udtrykkeligt af artikel 1, stk. 3, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af medlemsstaternes pligt til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, der er fastlagt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 2, stk. 1, fastlægger anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre. Efter denne bestemmelse kan arrestordren udstedes med henblik på:

- 1) *Straffuldbyrdelse* af en endelig dom i en straffesag, hvorved den pågældende - i det land, der har udstedt arrestordren - er idømt frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed.
- 2) *Strafforfølgning* i straffesager, der medfører frihedsberøvelse og vedrører en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren, kan medføre frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 12 måneders varighed.

Den europæiske arrestordre kan således udstedes både med henblik på fuldbyrdelse af en dom og med henblik på strafforfølgning, på samme måde som udlevering i dag kan ske med henblik på strafforfølgning og straffuldbyrdelse.

I relation til spørgsmålet om, hvorvidt den anmodede EU-medlemsstat kan kræve, at den handling, for hvilken arrestordre er udstedt, ligeledes er strafbar i denne stat (kravet om dobbelt strafbarhed), sonderer rammeafgørelsen jf. artikel 2, stk. 2 og 4, mellem lovovertrædelser inden for og uden for en såkaldt *positiv-liste*.

Hvis arrestordren er udstedt for *en handling, der er omfattet af positiv-listen*, og denne lovovertrædelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst 3 år i den anmodende medlemsstat, kan der ikke stilles krav om dobbelt strafbarhed. Handlingen skal således i disse tilfælde ikke nødvendigvis være strafbar i den anmodede medlemsstat. Da de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen, som udgangspunkt vil være straffbare i alle medlemsstater, er betydningen af rammeafgørelsen på dette punkt navnlig, at der ikke skal foretages en indgående kontrol af, om lovovertrædelser ligeledes er strafbar i den anmodede medlemsstat.

For så vidt angår *handlinger, der ikke er omfattet af positiv-listen*, fastslår artikel 2, stk. 4, at udlevering kan være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den anmodede medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse. I disse tilfælde vil der således skulle gennemføres en kontrol af, om forholdet også er strafbart i den stat, som skal gennemføre udleveringen.

Positiv-listen omfatter en række lovovertrædelser, herunder bl.a. terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, ulovlig handel med narkotika, ulovlig handel med våben, bestikkelser, svig, hvidvaskning, falskmøntneri, deltagelse i en kriminel organisation, miljøkriminalitet, manddrab, sabotage, pengeafpresning, røveri, bortførelse, racisme, tyveri og forfalskning af betalingsmidler. Listen er udarbejdet med udgangspunkt i de lovovertrædelser, som er omfattet af Europol-konventionen og bilaget til denne konvention.

Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser på positiv-listen, jf. artikel 2, stk. 3.

Artikel 3 i rammeafgørelsen indeholder tre obligatoriske afslagsgrunde, der, hvis en af disse foreligger, bevirker, at medlemsstaterne skal afslå gennemførelsen af en europæisk arrestordre og dermed udlevering.

For det første skal den anmodede medlemsstat, jf. artikel 3, stk. 1, således nægte udlevering, hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, kan retsforfølges i den anmodede medlemsstat, og der i denne stat er truffet beslutning om benådning (amnesti).

For det andet skal udlevering, jf. artikel 3, stk. 2, afslås, hvis det, af de oplysninger den anmodede medlemsstats relevante myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i den anmodede eller en anden medlemsstat for de samme handlinger, som